здійснення специфічного керованого процесу мінімізації негативних зовнішніх впливів і загроз, підґрунтям якого є взаємоузгодження фінансово-економічних інтересів підприємства з інтересами зовнішніх суб'єктів.

Таким чином, узагальнюючи різноманітні погляди теорій безпеки стосовно підходів щодо управління фінансово-економічною безпекою суб'єктів господарської діяльності, слід дійти висновку, що розглянуті концепції безпеки згідно з відповідними фазами ґенези економічної безпеки підприємства виділяють так звані статичний та динамічний підходи щодо управління безпекою. Аналіз зазначених підходів засвідчив, що можливості управління фінансово-економічною безпекою відрізняються в залежності від визнання визначального впливу зовнішнього середовища на діяльність підприємства. При цьому статичний концептуальний підхід щодо управління фінансово-економічною безпекою спирається на підвалини захисної теорії управління (теорії надійності) у той час, як динамічний підхід щодо управління безпекою акцентує увагу на врахуванні визначального впливу зовнішнього середовища на безпековий стан підприємства, тобто переносить акцент на значущість управління зовнішніми ризиками в діяльності підприємства та мінімізації потенційних і реальних зовнішніх загроз. Згідно з динамічним концептуальним підходом, управління безпекою має засновуватись на узгодженні інтересів усіх суб'єктів безпеки, в тому числі суб'єктів зовнішнього середовища, що діють поза межами підприємства.

Напрямками подальших досліджень в зазначеній царині безпеки є аналіз гармонізаційної моделі управління економічною безпекою суб'єктів господарської діяльності за умов мінливого зовнішнього середовища.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНИМ ПОРТФЕЛЕМ БАНКУ

Мосякіна Н.Г.
Науковий керівник – ***Андренко О.А., канд. екон. наук, доцент***

У сучасних кризових умовах та з метою забезпечення організації ефективної кредитної діяльності перед банками стоїть одна з найважливіших задач - формування та управління кредитним портфелем банку. Банківський кредитний портфель слід розглядати як втілення кредитної політики банку, що є невід’ємною складовою його загальної стратегії розвитку.

В економічній науці існує багато трактувань сутності кредитного портфеля комерційного банку, за якими кредитний портфель – це сукупність усіх кредитів, наданих банком за певний період часу з метою одержання доходів та згрупованих на основі критеріїв, що дозволяють диверсифікувати кредитні вкладення з метою мінімізації кредитного ризику і забезпечення ліквідності банку.

Для активізації ролі кредитного портфеля як інструмента реалізації завдань державної кредитної політики доцільно розглядати його з трьох позицій. По-перше, це стратегічний кредитний портфель, який має бути сформованим відповідно до вимог державної кредитної політики, місця та завдань банку в її виконанні. По-друге, це тактичний кредитний портфель, що його формує банк на основі обсягів і структури стратегічного кредитного портфеля. По-третє, це портфель фактично наданих кредитів, що зараз є визнаним.

Основними цілями формування кредитного портфеля є: високий рівень доходу в поточному періоді; високий темп очікуваного доходу в майбутній довгостроковій перспективі; мінімізація рівня ризиків кредитного портфеля та дотримання необхідної ліквідності.

Під час формування оптимального кредитного портфеля необхідно ставити за мету реалізацію розробленої кредитної політики шляхом підбору найбільш ефективних і надійних кредитних вкладень. Постійний аналіз кредитного портфеля дає змогу вибрати раціональний варіант розміщення ресурсів, знизити ризик шляхом диверсифікації кредитних вкладень, прийняти рішення щодо доцільності надання позики клієнтам.

Управління кредитним портфелем банку визначається як процес, спрямований на забезпечення раціонального співвідношення дохідності та надійності портфеля. Основними завданнями управління кредитним портфелем банку виступають забезпечення максимального рівня дохідності кредитного портфеля та акціонерного капіталу банку при мінімальному рівні ризику; забезпечення зваженого та оптимального використання кредитних ресурсів, досягнення оптимального балансу між ростом обсягу кредитного портфеля та темпами покращення його якості, виконання всіх вимог та нормативних показників, викладених в інструкціях, розпорядженнях та постановах НБУ, у тому числі регламентуючих обсяги кредитних вкладень, максимальні суми кредитів (у тому числі інсайдерам, пов’язаним та асоційованим особам) та розширення клієнтської бази шляхом надання кредитних послуг високої якості.

Методи управління кредитним портфелем реалізуються на двох рівнях: 1) на рівні окремої позики (аналіз кредитоспроможності пози-

чальника; аналіз та оцінка кредиту; структурування позики; документування кредитних операцій; контроль за наданим кредитом та заставою); 2) на рівні кредитного портфеля банку загалом (диверсифікація; лімітування; створення резервів; страхування).

Процес управління кредитним портфелем комерційного банку найбільш доцільно представити як певну систему, що містить низку послідовних етапів, у числі яких необхідно виділити наступні:

1) формування кредитного портфеля відповідно до існуючих вимог і кредитної політики банку; 2) оцінка сформованого кредитного портфеля щодо дохідності й ризиків, що являє собою не одноразову дію, а постійний моніторинг із виявлення проблемних кредитів та інших недоліків кредитного портфеля; 3) коригування кредитного портфеля, що передбачає підвищення його якості, вирішення питань із проблемними кредитами і включення нових кредитів.

Аналізуючи проблеми банківського кредитування в Україні, вважаємо, що банківська система України потребує значного реформування, спрямованого на здешевлення кредитів, збільшення їх доступності, появу економічно обґрунтованих кредитних ставок, удосконалення законодавчої бази, переймання досвіду іноземних держав.

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКУ ОПЛАТИ ПРАЦІ ПО ЛИМАНСЬКОМУ ВУВКГ КП «КОМПАНІЯ «ВОДА ДОНБАСУ»

Шевченко О.П.
Науковий керівник – ***Косяк А.П., канд. екон. наук., доцент***

Трудові відносини в Україні регулюються численними законодавчими та нормативними актами, але основним законодавчим актом є Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР, на якій базується все законодавство, у тому числі й законодавство про працю.

Відповідно до статті 94 Кодексу закону про працю України заробітна плата – це винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу. Розмір заробітної плати залежить від складності та умов виконуваної роботи, професійно-ділових якостей працівника, результатів його праці та господарської діяльності підприємства і максимальним розміром не обмежується.

Економічні, правові та організаційні засади оплати праці працівників, які перебувають у трудових відносинах, на підставі трудового договору з підприємствами усіх форм власності та господарювання, а також з окремими громадянами та сфери державного і договірного